

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **M. P.**, zastoupeného JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem B. Němcové 70, 432 01 Kadaň, proti žalovanému **Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2004, č. j. 6149/DS/04/87602, o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2008, č. j. 42 Ca 7/2008 - 45,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2008, č. j. 42 Ca 7/2008 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2004, č. j. OD-21-308/04/S, shledal Městský úřad Kadaň žalobce vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a uložil mu pokutu ve výši 4000 Kč, jakož i povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1000 Kč.

K žalobcovu odvolání změnil Krajský úřad Ústeckého kraje svým rozhodnutím ze dne 12. 8. 2004 rozhodnutí vydané v I. stupni ve formulaci výroku; co do podstaty věci se ztotožnil se správním orgánem I. stupně.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem; ten napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 17. 9. 2004, č. j. 42 Ca 11/2004 - 19, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento

rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 1 As 3/2005 - 45. Krajský soud v novém řízení opět rozhodl o zrušení napadeného správního rozhodnutí rozsudkem ze dne 28. 4. 2006, č. j. 42 Ca 4/2006 - 14; Nejvyšší správní soud i tento rozsudek zrušil svým rozsudkem ze dne 5. 9. 2007, č. j. 1 As 24/2007 - 33.

Do třetice rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji zamítl rozsudkem ze dne 28. 7. 2008, č. j. 42 Ca 7/2008 - 45. Soud přisvědčil správním orgánům v tom, že k dopravní nehodě, jíž byl žalobce účastníkem, nedošlo v důsledku náhle vzniklé dopravní situace: automobil Škoda Octavia byl totiž při kraji vozovky odstaven již delší dobu. Žalobci sice nelze vytýkat, že nepřizpůsobil rychlost jízdy okolnostem, které je možno předvídat (takovou okolností není neoznačená překážka na silnici první třídy), ovšem právem je mu kladeno za vinu, že nejel jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Soud se shodl se správními orgány v tom, že při rychlosti 70 km/h nebyl žalobce schopen zastavit vozidlo na úseku deseti metrů; bylo přitom jeho povinností jet jen tak rychle, aby se vyhnul střetu s překážkou. Tato povinnost přitom není podmíněna dodržením povinnosti stanovené v § 47 odst. 3 zákona o silničním provozu (týkající se opatření v místě dopravní nehody) ze strany ostatních řidičů. Námitka, podle níž je žalovaný povinen vypořádat se ve výroku rozhodnutí s obsahem odvolání, byla podle soudu uplatněna opožděně; soud se k ní však přesto s ohledem na své předchozí rozsudky vyjádřil a shledal ji nedůvodnou. Žalovaný ve výroku jednoznačně uvedl, že se napadené rozhodnutí mění a jak se mění; takovému postupu nelze nic vytknout.

Žalobce podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Upozornil na to, že soud vycházel jako z nesporného údaje ze žalobcova tvrzení, podle něž žalobce se svým vozem narazil do vozu Škoda Octavia na vzdálenost deseti metrů a před srážkou se pohyboval rychlostí 70 km/h. Jde však pouze o subjektivní údaje sdělené žalobcem, které nemusejí odpovídat skutečnému stavu věcí; správní orgán byl povinen tento stav zjistit a neměl vycházet pouze z tvrzení jednoho účastníka. K závěru soudu, podle něž šlo v případě odstavení havarovaného vozidla Škoda Octavia při pravém kraji vozovky o dopravní situaci, která trvala, je nutno připomenout, že pro řidiče příjezdějícího vozidla je nerozhodné, jak dlouho tato situace trvala. Z hlediska tohoto řidiče se jedná vždy o náhlou změnu dopravní situace, kterou nemůže předvídat a které nemůže ani přizpůsobit rychlost jízdy. Jelikož řidič vozidla Škoda Octavia porušil § 47 odst. 3 zákona o silničním provozu, trvala náhlá změna dopravní situace po celou dobu, kdy nebylo místo havárie náležitě označeno; žalobce proto nemohl včas reagovat na tuto dopravní situaci, a není tak vinen přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že žalovaný řádně zformuloval výrok svého rozhodnutí, a setrval na tom, že odvolací orgán musí specifikovat obsah odvolání buď ve výroku, nebo alespoň v uvozující hlavičce. Výrok sám pak musí obsahovat údaj o tom, zda odvolání bylo „*zcela nebo zčásti*“ zamítnuto (zde jde patrně o přehlédnutí – částečné zamítnutí není možné), anebo zda mu bylo nějak vyhověno, např. zrušením nebo změnou rozhodnutí první instance. Chybí-li takový závěr ve výroku rozhodnutí, má to za následek neurčitost, nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, což je nedostatkem, který je s to přivodit jeho nicotnost. Žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě a zdůraznil, že správní orgány vinily žalobce z porušení povinnosti jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled, nikoli z porušení povinnosti jiné. Navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Kasační stížnost je důvodná.

Žalobce nesouhlasí s tím, že správní orgány řádně nezjistily rychlost, jíž se před nehodou pohyboval, a že vycházely pouze z jeho vlastního tvrzení. Žalobce se tu zřejmě dovolává zásady materiální pravdy, upravené v tehdy účinném správním řádu (č. 71/1967 Sb.). Podle § 3 odst. 4 správního řádu musí rozhodnutí správních orgánů vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, podle § 32 odst. 1 je správní orgán povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí; ustanovení § 46 pak zdůrazňuje nutnost spolehlivého zjištění stavu věci. Zásada materiální pravdy je úzce spjata se zásadou vyhledávací; předpokládá se tu, že správní orgán bude zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a třeba i bez ohledu na to, co účastníci o věci shodně vypovídají. Může tedy jistě využívat i podkladů, které mu případně účastníci dodají, ale jeho vlastní procesní povinnosti nekončí převzetím tvrzení a dokladů od účastníků. Je-li takto – za pomoci účastníků – zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer (např. tím, že si vyžádá listiny; sám vyslechne svědky, aniž mu účastníci jejich výslech navrhnou; provede místní ohledání; ustanoví znalce).

Úprava správního řízení nezná pravidlo podobné pravidlu stanovenému v § 120 odst. 4 občanského soudního řádu, podle nějž soud může vzít za svá skutková zjištění též shodná tvrzení účastníků; přesto však je třeba zásadu materiální pravdy vykládat rozumně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem. V projednávané věci nelze přisvědčit žalobci už jen v tom, že správní orgány vycházely ohledně údajů o rychlosti žalobcova vozidla jen z žalobcových tvrzení. Žalobce sám se k rychlosti svého vozidla vyjádřil pouze do protokolu o podání vysvětlení dne 30. 1. 2004 (jel prý rychlostí asi 70 km/h); při následných ústních jednáních, konaných dne 5. 4. 2004 a dne 21. 4. 2004, již k rychlosti vozidla nic neuváděl. Druhý účastník nehody, J. M., sdělil do protokolu o podání vysvětlení téhož dne, že žalobce jel velmi rychle, rychlostí asi 120 km/h. Svědkyně K. M. při svém výslechu dne 13. 5. 2004 neuvedla ohledně rychlosti žalobcova vozidla, v němž jela jako spolujezdkyně, nic bližšího; podle druhého spolujezdce, svědka J. T., který byl vyslechnut v též den, jel žalobce rychlostí asi 60 - 70 km/h. Je tedy zřejmé, že správní orgány vyhodnotily jako nepravděpodobný odhad J. M. (který nebyl podpořen tvrzením žádného dalšího účastníka či svědka nehody) a přiklonily se k údajům o rychlosti, který shodně uvedli jak žalobce, tak jeden z jeho spolujezdců. Samotný žalobce svůj odhad rychlosti nikdy později nezpochybnil, ani nenaznačil, v jakém směru a v jaké míře by měla být skutečná rychlost vozidla odlišná. Za povšimnutí též stojí, že se žalobce neuchýlil ani k odhadu v určitém rozmezí (jako jeho spolujezdec), ale měl o rychlosti vozidla poměrně přesnou představu; tu poté potvrdil i spolujezdec. Správní orgány neměly důvod pochybovat o údajích o rychlosti, na němž se shodly dvě osoby u nehody přítomné, resp. na ní účastné; mohly proto z tohoto údaje vycházet – tím spíše, pokud údaj vzešel od samotného žalobce. Není jasné, proč by žalobce uváděl nepravdivé informace, které jsou

pro něj nepříznivé (tento žalobcův náhled na nepříznivost zjištění správních orgánů je nasnadě - jinak by se totiž žalobce nedomáhal dalšího ověřování údaje o rychlosti).

To však soud připomíná jen proto, aby zdůraznil, že zásada materiální pravdy nesmí být dogmatem, které by nutilo správní orgány k provádění dalších důkazů tam, kde to není účelné. Ostatně vznik odpovědnosti za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích ve spojení s § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu není vázán na dosažení či překročení určité (absolutní) rychlosti. U tohoto přestupku je rychlost vozidla věci relativní: řidič může jet libovolně rychle (v mezích pravidel silničního provozu), pokud je v dané rychlosti schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled. Z obecnějšího pohledu ale tato námitka míří do konkrétních skutkových okolností případu a způsobu, jakým byly zjištěny, a zde již s postupem správních orgánů souhlasit nelze. Jinými slovy, samotnou rychlost žalobcova vozidla by nebylo třeba zjišťovat znalecky, kdyby se na ní několik účastníků nehody shodlo a správní orgán by pokládal jejich tvrzení za věrohodná – to ovšem za situace, že ostatní skutkové okolnosti nehody, z nichž by bylo možno dovozovat žalobcovo zavinění, by byly spolehlivě prokázány a rychlost žalobcova vozidla by nebyla údajem klíčovým. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo; tím se žalobce zabývá v dalším bodu kasační stížnosti.

Žalobce zdůrazňuje, že z pohledu přijíždějícího řidiče je lhostejné, jak dlouho překážka v podobě odstaveného vozidla bránila volnému průjezdu, pokud místo nehody nebylo řádně označeno. Žalobci nelze přisvědčit v jeho argumentu o „*trvajícím náhlém změně dopravní situace*“, neboť toto slovní spojení je samo o sobě nesmyslné: situace buď může trvat, nebo se může náhle udát. O tom, že odstavení havarovaného vozidla Škoda Octavia při pravém okraji vozovky nebylo ničím náhlým, přitom nelze pochybovat. K nehodě nedošlo v okamžiku žalobcova příjezdu k místu, nýbrž již dříve; ostatně i vozidla jedoucí v protisměru dávala svými světly najevo, že v protějším pruhu přetrvává problematická situace, která ztěžuje průjezd. To, že žalobce uviděl překážku (resp. výstražná světla vozidel stojících v protisměru) až poté, co překonal stoupání, je pochopitelné - jiná situace by ani z fyzikálního hlediska nebyla možná.

Žalobcovu námitku je však třeba zkoumat i v širších souvislostech: žalobce zde totiž popírá, že porušil § 18 odst. 1 zákona o silničním provozu, a že tedy nese vinu za dopravní nehodu. Je naopak přesvědčen, že daná dopravní situace svou povahou vylučovala, aby na ni adekvátně reagoval a nehodě předešel. Žalobce zároveň podotkl, že zejména v situaci, kdy odstavené vozidlo Škoda Octavia nebylo řádně označeno, neposuzoval správní orgán danou nehodu s ohledem na všechny okolnosti případu. Tato námitka je důvodná: Nejvyšší správní soud totiž ve shodě se žalobcem shledal, že ve věci nebyla shromážděna dostatečná skutková zjištění a že ze skutkového stavu dokumentovaného ve správním spisu nebylo možno vyvodit žalobcovu odpovědnost za přestupek.

Přestupkem je podle definice § 2 odst. 1 zákona o přestupcích zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno zákonem. Ke spáchání přestupku (ostatně jako ke spáchání každého jiného deliktu) je třeba jednak jednání deliktně způsobitelného subjektu, jímž dochází k porušení povinnosti (objektivní stránka deliktu), jednak jeho zavinění (subjektivní stránka deliktu). Jednáním

může být jak konání, tak opomenutí tam, kde byla dána povinnost konat; zavinění musí být přítomno buď ve formě úmyslu přímého či nepřímého, nebo ve formě nedbalosti vědomé či nevědomé.

Objektivní stránka přestupku je v této věci prokázána, a žalobce to nijak nepopírá. Ve správním spisu je spolehlivě doloženo, že žalobce dne 22. 1. 2004 v 19,20 řídil svůj nákladní automobil po silnici I. třídy č. 13 určitou - podle všeho povolenou - rychlostí ve směru od Klášterce nad Ohří směrem na Chomutov. Na 35. kilometru silnice narazil do překážky - odstaveného vozidla Škoda Octavia stojícího kolmo ke směru jízdy v pravém jízdním pruhu - a tím způsobil dopravní nehodu ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Jinou věcí je však subjektivní stránka přestupku, tedy zavinění. Správní orgány se v této věci výslovně nezabývaly formou zavinění, jakou u žalobce spatřovaly; z povahy věci je tu však úmysl vyloučen. Z žalobcova popisu přestupku, jemuž správní orgány uvěřily a z něž vycházely, je patrné, že tu nemůže jít ani o nedbalost vědomou: na daném úseku silnice totiž nebylo z dostatečné vzdálenosti patrné, že tu stojí překážka (vozidlo Škoda Octavia bylo tmavé barvy, neosvětlené a neoznačené výstražným trojúhelníkem), a žalobce tak nevěděl, že svým jednáním - tedy jízdou v povolené rychlosti - může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. V úvahu tak přichází pouze nedbalost nevědomá [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích]. Správní orgány ohledně žalobce připouštějí, že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem; jelikož mu však nehodu kladou za vinu, nutně (ač mlčky) vycházejí z toho, že to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Závěr o tom, zda je tu zavinění, je závěrem právním; takový závěr se však musí zakládat na dostatečných skutkových zjištěních, a ta v projednávané věci chybějí. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádal, aby žalovaný opatřil znalecký posudek, který by se vyjádřil k příčině střetu, eventuálně k tomu, zda měl žalobce vůbec možnost zastavit vozidlo včas. Žalovaný tomuto návrhu nevyhověl; poukázal na tvrzení samotného žalobce (rychlost jeho vozidla před srážkou byla asi 70 km/h; odstavené vozidlo Škoda Octavia uviděl na deset metrů) a vypočetl, že při rychlosti uváděné žalobcem ujede vozidlo za jednu vteřinu téměř dvacet metrů, což vylučovalo možnost vyhnout se srážce. Žalovaný si byl vědom toho, že odstavené vozidlo nebylo nijak označeno; zdůraznil však, že „*v souvislosti brzdné dráhy a rozhledových podmínkách*“ nemohl tento fakt žalobci nijak přitížit, protože odstavené vozidlo bylo v době nehody v klidovém stavu.

Poukaz na brzdnu dráhu a rozhledové podmínky je poněkud překvapivý. Správní spis nesvědčí o tom, že by ohledně těchto jevů proběhlo jakékoli další dokazování poté, co ve věci vypověděli účastníci nehody a svědci; není tedy možné, aby správní orgán zmíněnými okolnostmi argumentoval v neprospěch žalobce, pokud ohledně nich nevedl potřebné dokazování. Právě brzdna dráha a rozhledové podmínky, jakož i jiné technické a fyzikální aspekty dané dopravní situace, měly být předmětem dokazování, při němž by měly být zkoumány i možnosti žalobce reagovat v konkrétním terénu řádně a včas na překážku, která nebyla navzdory zákonným požadavkům nijak označena. Nabízí se zejména znalecký posudek z oboru dopravy, případně postup obdobný vyšetřovacímu

pokusu či prověřce na místě, jak jsou běžně uplatňovány v trestním řízení (srov. § 104c a § 104e trestního řádu). V každém případě však bude třeba – aby bylo vůbec možné uvažovat o žalobcově zavinění – doplnit skutková zjištění o poměrech v místě a čase nehody; fotodokumentace místa nehody a orientační plánec, které jsou součástí správního spisu, totiž neumožňují učinit si úplný obraz o skutkovém stavu věci, natožpak činit právní závěry. Z těchto dokumentů není patrné ani místo na vozovce, kde ke srážce došlo, ani stoupající sklon terénu, jenž byl podle žalobcova tvrzení jednou z okolností, pro něž uviděl odstavené vozidlo Škoda Octavia příliš pozdě. Pochopitelně pak z nich nelze ani seznat, jaký vůbec měl žalobce rozhled z kabiny nákladního vozu – tedy zda například mohl na vozovce spatřit pozůstatky po předchozí nehodě, které by jej upozornily na možnou nestandardní situaci (z výpovědi druhého účastníka nehody je zřejmé, že dvě osobní vozidla jedoucí před žalobcovým vozidlem v jeho směru se odstavenému vozidlu Škoda Octavia vyhnula; je tedy třeba zkoumat, nakolik se tak stalo skutečně vinou žalobce, a nakolik to bylo nevyhnutelné s ohledem na jeho rozhled a na rozměry jeho vozidla).

Při vytváření právních závěrů na základě doplněného skutkového stavu je pak nutné vzít v úvahu tzv. princip omezené důvěry, podle něž se řidič v silničním provozu může spoléhat na to, že ostatní účastníci silničního provozu budou dodržovat pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ve správním řízení bylo spolehlivě zjištěno, že druhý účastník nehody nesplnil svou povinnost označit odstavené vozidlo podle § 47 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgán usoudil, že odstavené vozidlo bylo po nehodě poškozeno natolik, že nebylo možno použít mechanické prostředky ani výstražné osvětlení, které by upozornilo ostatní účastníky silničního provozu na překážku. Není věci soudu zabývat se zde tím, zda i druhý účastník nehody nenese svůj díl odpovědnosti za přestupek; zarážející však je, že pokud už správní orgány ve své argumentaci vůbec odmítly uvažovat o odpovědnosti druhého účastníka nehody, neboť označení odstaveného vozidla bylo podle nich objektivně nemožné, nepřihlížely k téže skutečnosti i při hodnocení žalobcova jednání. S žalobcovou námitkou, podle níž by k nehodě nedošlo, pokud by odstavené vozidlo bylo řádně označeno, se důkladně nevypořádaly; nelze přitom popřít, že žalobce nebyl v dané situaci povinen předvídat porušení zákona ze strany jiného účastníka silničního provozu, zde konkrétně spočívající v neoznačení místa nehody. Správní orgány se proto budou muset po řádném zjištění skutkového stavu zabývat tím, zda vůbec žalobce může být činěn odpovědným. Zavinění - a tedy protiprávnost - nelze dovozovat *ex post* z toho, že vznikla škoda. To, že někdo svým jednáním vyvolá škodný následek, totiž ještě bez dalšího neznamena, že takový následek zavinil.

V poslední námitce žalobce setrval na tom, že rozhodnutí žalovaného trpí vadami působící jeho nicotnost, neboť ve výroku chybí zmínka o obsahu žalobcova odvolání a o tom, jak s ním odvolací orgán naložil. Zde je třeba zdůraznit - jak to již učinil krajský soud - že tato námitka nebyla obsahem žaloby, a že krajský soud se s ní vypořádal jen pro úplnost. I kdyby tedy názor krajského soudu na náležitosti výroku rozhodnutí o odvolání byl zcela mylný, nemohlo by to z povahy věci být důvodem ke zrušení jeho rozsudku. Jelikož Nejvyšší správní soud se v řízení o kasační stížnosti nemůže věcně zabývat širším okruhem námitek mířících proti rozhodnutí správního orgánu než krajský soud (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 4 s. ř. s.), je rozsah veškerého přezkumu před správními soudy (tj. jak před soudem I. stupně, tak před Nejvyšším správním soudem) předurčen již v žalobě. Výhrady proti správnímu rozhodnutí, které nejsou obsaženy v žalobě, nejsou s to přivodit

zrušení tohoto rozhodnutí později v soudním řízení. Pokud se pak soud I. stupně z vlastní iniciativy vyjádří v rozsudku k některým aspektům správního rozhodnutí, které žalobce ponechal nepovšimnuty, nemůže to nijak rozšířit procesní prostor, který si žalobce vymezil v žalobě. I pokud jsou tedy takové „mimožalobní“ úvahy soudu mylné, nemá to žádný vliv na zákonnost rozsudku napadeného kasační stížností.

Závěry krajského soudu ohledně náležitostí výroku rozhodnutí o odvolání ale navíc mylné nejsou. Žalobci lze přisvědčit v tom, že je vhodné, aby se v záhlaví rozhodnutí objevil údaj o tom, kdo podal odvolání a proti čemu; kdy se tak však stalo, je bezpředmětné (důležité je pouze to, zda odvolání bylo podáno včas), a k vyličení obsahu odvolání je určeno odůvodnění rozhodnutí, nikoli jeho záhlaví či výrok. Rozhodnutí, které bylo v odvolacím řízení přezkoumáváno, žalovaný v záhlaví řádně označil; opomněl se sice výslovně zmínit o tom, že odvolání podal žalobce, ovšem to bylo zřejmé již z povahy věci, neboť žalobce byl jediným účastníkem řízení, a rozhodnutí o odvolání mu také bylo (prostřednictvím advokáta) adresováno. Výrok správního rozhodnutí musí podle zákona (§ 59 odst. 2 tehdy účinného správního řádu) obsahovat údaj o tom, zda odvolací orgán změnil napadené rozhodnutí, zrušil je, nebo zda odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Naopak není důvod zde rozvádět – jak to má patrně žalobce na mysli – které z jednotlivých odvolacích námitek odvolací orgán vyhověl a zda ke změně či zrušení rozhodnutí došlo právě v důsledku uplatněné odvolací námítky (odvolací orgán totiž přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu, viz § 59 odst. 1 správního řádu). Výrok rozhodnutí žalovaného je tedy určitý a srozumitelný; o nepřezkoumatelnosti či dokonce nicotnosti rozhodnutí žalovaného v důsledku vadného výroku tu tak nemůže být řeč.

Jelikož Nejvyšší správní soud přisvědčil té žalobcově námitce, která zpochybňovala zjištěný skutkový stav a z něj vyvozenou odpovědnost za přestupek, zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.); uloží proto správnímu orgánu, aby řádně zjistil skutkový stav a teprve na jeho základě zkoumal žalobcovu případnou odpovědnost za přestupek a míru jeho zavinění. V novém rozhodnutí o věci rozhodne Krajský soud v Ústí nad Labem i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Marie
Žiškova
předsedkyně
senátu